

fra hans Vej. Ud fra det Rum i hans Hjerte, som han havde troet uafhjælpeligt øde, tomt og mørkt, straaledede nu Ættens gyldne Skat, Troens Klenodie, samlet af fromme Forfædre, nidkært værnet fra Slægt til Slægt, øget gennem Selvtugt og Trængsler. — Saa var han da en Kongesøn alligevel! Livsens Krone, den ydmyge og sønneydige Samfølelse med Verdens Behersker, med den evige og uforanderlige Gud, var skænket ham som Vuggegave; og alle sande Goder, Hjertets Fred og Sindets Tryghed, Glæde ved Livet og Frygtløshed i Døden, hørte til hans Arvelod.

Han havde taget Plads paa den lille Bænk overfor Mindestenen, hvor Faderens Navn — Johannes Sidenius — stod indridset med store Guld-bogstaver. Det var en dejlig, blikstille Avgustmorgen, og han var ganske alene. Der var ikke et Menneske at se eller høre paa hele den store, murindhegnede Begravelsesplads. En kornblomstblaa Himmel hvælvede sig over den høstlige Jord, hvor et Solskinssmil netop brød frem gennem Natteduggens Taarebad. Overalt i Luften flimrede den flyvende Sommers regnbuefarvede Spind. Hækker og Buske var som overdragne med Sølvmor, og hvert Blomsterbæger og hvert Straa var tungt af gyldne Draaber. Øverst oppe i de gamle, taarnhøje Popler, som dannede en bred Allee gennem Kirkegaarden, susede det svagt; men nede over Gravene rørte der sig ikke et Blad, og Stilheden